

ת"פ 42624/01/18 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד אליהו אסף

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 42624-01-18 מדינת ישראל נ' אסף

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד מור שרונה

המאשימה

נגד

אליהו אסף באמצעות ב"כ עוה"ד לירן
זילברמן

הנאשם

גזר - דין

א. כתב-האישום:

לאחר שמיעת ראיות, הורשע הנאשם בעבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977, מעשה מגונה בכוח לפי סעיף 348 (ג1) לחוק הנ"ל והטרדה מינית לפי סעיפים 5 (א) + 3 (א)(2)(3)(4) לחוק למניעת הטרדה מינית התשנ"ח - 1998.

אפנה בעניין זה לקביעות ולממצאים שבהכרעת-דיני מתאריך 14.6.18 שלפיה הורשע הנאשם בשני אירועים שונים, כדלקמן:

הראשון, בתאריך 29.2.16, בעת שעבד כקצין ביטחון במקום עבודתו, הוא ניגש למשרדו המשותף שלו ושל א.א., ילידת 1988, אשר עבדה כמזכירה במקום, חיבק אותה מאחור, נישק אותה במצחה, בלחייה, פנה אליה באמרות בעלות אופי מיני, שאל אותה מדוע היא אינה משיבה לו בחיבוק, היא אמרה לו כי אינה מעוניינת במעשיו ובקשה שיחדל ממעשיו.

למחרת, בתאריך 1.3.16, שהו השניים במשרד, הנאשם ביקש שא.א. תשב לידו, היא סירבה, הוא שאל אותה אם הוא

יכול לנשק ולחבק אותה והיא השיבה בשלילה. אז, תפס את ידה, משך אותה לכיוונו, אמר לה שהיא מושכת אותו, קירב אותה אל גופו, נישק אותה במצחה, בלחיה, בצווארה, תפס את שתי ידיה בחוזקה וליטף את גבה לכל אורכו עד הישבן. היא אמרה לו שהוא מכאיב לה וביקשה שיחדל ממעשיו.

ב. מתחם ענישה:

תחילה אומר, כי יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים ביחס לכל אירוע ואירוע (ראו המבחנים שנקבעו בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל - 29.10.14).

למרות שמדובר באותה מתלוננת, הרי שהאינטרס המוגן שלה נפגע בכל פעם מחדש, מעשי הנאשם גיבשו את כל יסודות העבירה בכל פעם מחדש, אין מדובר ברצף אירועים מיניים באותו מעמד, שיכולים להתגבש להתנהגות נמשכת אחת, אלא בהתרחשויות שונות במועדים שונים.

התכליות העומדות אחר העבירות שאותן ביצע הנאשם הן ההגנה והשמירה על גופה, שלומה וכבודה של המתלוננת.

בעבירות מסוג זה, קיימת פסיקה רחבת היקף בעבירות אלו, שיש לאבחנה לקולא או לחומרה.

אפנה אל שני פסק הדין הבאים:

רע"פ 5205/15 טנוס נגד מדינת ישראל (9.8.15): הורשע נאשם בביצוע שני מעשים מגונים, בהפרש של שנתיים, באותה מתלוננת בעת שנסעו באוטובוס בדרך של היצמדות אל גופה, נגיעה בירכה בסמוך למפשעה. הנאשם בעל עבר פלילי מכביד בעבירות מין, היה מצוי בהליך שיקומי. הערכת המסוכנות הייתה גבוהה. נדון ל - 12 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג (מחוזי מרכז) 19473-04-18 אלי עובדיה נגד מדינת ישראל (8.7.18): הנאשם, כבן 68, בעל משפחה, הורשע לפי הודאתו בביצוע מעשים מגונים בשתי הזדמנויות במתלוננת בעת שנסעו באוטובוס. הוא ישב לצידה וליטף את ירכה השמאלית. הנאשם בעל עבר פלילי בעבירות מין, שכלל מאסר מותנה. נמסר שעבר הליך שיקומי בהוסטל "מעגלים". התסקיר העריך כי קיים סיכון משמעותי להישנות עבריות מין. הערכת המסוכנות לעבריינות מין הייתה גבוהה. הוא נדון ל - 8 חודשי מאסר בפועל, אליהם הופעל מאסר על תנאי, סה"כ נדון ל - 11 חודשי מאסר בפועל וענישה נוספת.

אכן, יש לאבחן את שני המקרים דלעיל ממקורנו נוכח העבר הפלילי המכביד בעבירות מין שאינו קיים במקורנו, ומנגד במקורנו העבירות בסולם חומרה נכבד יותר ועדיין יש בהם ממד של ענישה רלוונטי.

עפ"ג (מחוזי מרכז) 21857-10-12 רחמים עופרי נגד מדינת ישראל (30.6.13): בעניינו של נהג מונית אשר נגע בירכה

מעל בגדיה של נוסעת, אחר ניסה לנשקה, חלפו מעל חמש שנים מיום המקרה, התקבלה הערכת מסוכנות נמוכה-בינונית, בעל עבר נקי (מלבד הרשעה בעבירה של תכנון ובנייה) עונשו הוקל מ - 8 חודשי מאסר בפועל ל - 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

יש לאבחן את פסק הדין הנ"ל לחומרה ממקורו, שכן במקורו מדובר בשני אירועים מיניים בעלי חומרה רבה יותר.

ע"פ (מחוזי מרכז) 42460-03-13 ינקלביץ נגד מדינת ישראל (26.1.14): נאשם כבן 61, נעדר עבר פלילי, הורשע לאחר שמיעת ראיות (זוכה מאישום אחד), בשני אישומים מתוך שלושה, בביצוע מעשים מגונים נגד המתלוננת, נערה כבת 18.5 שעבדה בחנות שאותה ניהל. הנאשם אחז בחוזקה במתלוננת, חיבק אותה, לחש באוזנה כי הוא מבקש לנשקה, תפס את חזה ואז שחרר אותה. במקרה נוסף, התקרב אליה, נצמד אליה מאחור, נגע בכתפה ושאל אותה אם הוא יכול לנשק אותה. התקבלה הערכת מסוכנות נמוכה-בינונית. הנאשם נטל אחריות בדיעבד. בבית-משפט השלום נדון ל - 9 חודשי מאסר בפועל ובית-המשפט המחוזי הפחית את עונשו ל - 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות תוך שהוא מציין את נטילת האחריות בדיעבד ואת העובדה כי הנאשם אמנם ניהל הוכחות אך, שלא כמו במקורו, זוכה מאחד האישומים ולפיכך הליך ההוכחות לא נוהל לריק.

נוכח עקרון ההלימה ועובדות כתב-האישום, אני קובע כי מתחם הענישה ביחס לכל אירוע ואירוע המתואר בכתב האישום נע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד 12 חודשי מאסר בפועל.

ג. שיקולי ענישה:

המעשים המיניים שאותם ביצע הנאשם במתלוננת הם מעשים חמורים ומכוערים.

ללא אומר ודברים, ניגש הנאשם אל המתלוננת וביצע בה את המעשים המתוארים, כלומר חיבוקים, נשיקות, ליטף אותה לאורך גבה עד הישבן, אחז בה בכוח, תוך השמעת אמרות בעלות אופי מיני, כפי שפירטתי לעיל.

בנוסף - אמנם עניין זה לא יוחס לנאשם בכתב-האישום - אך המתלוננת בעדותה הוסיפה, כי באירוע השני, כאשר הנאשם חיבק אותה מאחורה: "אחר כך הרגשתי שהוא החזיק אותי בכוח ואת איבר המין שלו הרגשתי. ממש הצמיד את כל הגוף שלי אליו..." (עמוד 9). בהכרעת-הדין, קיבלתי את עדותה בעניין זה (עמוד 9 פסקה אחרונה).

אלו מעשים מגונים מרף החומרה הבינוני.

פגיעה מינית בגופו של אדם מהווה חדירה קשה למתחם הפרטי שלו, פוגעת בו פיזית, משפילה אותו, מבזה אותו ומותירה צלקת בנפשו.

הנאשם ביצע באותה מתלוננת מעשים חמורים יום אחר יום והוא לא נרתע מדחייתה אותו באירוע הראשון.

הנאשם לא עצר, לא שאל את עצמו שאלות, לא הרהר במעשיו נשוא האירוע הראשון, אלא בבוקר שלמחרת שב על מעשיו וביתר שאת. עניין זה מלמד על מעשה מחושב, מתוכנן וחסר מורא.

הנאשם גם לא נרתע מן העובדה שבחדר הסמוך ישבו עובדים נוספים.

האירוע השני כלל שימוש בכוח, ואפנה לעדות המתלוננת שאותה קיבלתי, שצינה שלאחר מכן נותר בזרועותיה סימן אדום (עמוד 10 פסקה שניה).

מנגד, לעניין עוצמת האלימות, קבעתי בהכרעת-הדין, כי אין מדובר ב"אירועים אלימים ברמה כזו, שהיו אמורים בהכרח למשוך תשומת לב..." (עמוד 17 פסקה אחרונה).

הנאשם ניהל משפט (שלאחריו הורשע במלוא כתב-האישום) ובדרך זו נאלצה המתלוננת לשחזר על דוכן העדים את שני האירועים הטראומטיים. עניין זה הוא נתון בעל משקל הרובץ לפתחו.

אין דינו של מי שמודה בכתב-האישום ומקבל אחריות על מעשיו, כדינו של מי שמורשע לאחר שהמתלוננת נאלצה להעיד כנגדו, על כל הצער ואי הנוחות שנלוו לכך עבורה. ואכן, כך היה במקרנו.

בדרך כלל, בתיקים אלה, מקבל השיקול של הודאת הנאשם וקבלת האחריות, משקל נכבד לזכותו ושיקול זה אינו קיים במקרהו של נאשם זה.

העדר החרטה והפנמת הרע שבמעשה העבירות מתיישבים היטב גם עם העובדה, כי הוא ניהל את הגנתו תוך הצגת אותו אליבי כוזב, שביחס אליו התייחסתי בהכרעת-דיני.

מבלי להקל ראש בחומרת המעשים, איני מקבל את הטענה, כי בין הנאשם למתלוננת שררה מערכת יחסים של מרות או של פערי כוחות, כהגדרתם בדין, המוסיפים נופך של חומרה בעניין זה, אך מנגד יש לזכור את מעמדה של המתלוננת שהייתה מזכירה באותו מקום עבודה ואת מעמדו של הנאשם שהיה קב"ט אזורי.

יש לשקול בכובד ראש את הפגיעה בכבודה וברגשותיה של המתלוננת ולא מיותר יהא להפנות בעניין זה לעדותה: "אני התחלתי לבכות, ממש בכיתי, הורדתי את הראש למטה ובכיתי..." (עמוד 13 שורה 29).

עוד העידה כי בעקבות המקרה: "אני שלושה ימים לא באתי לעבודה בגלל שהרגשתי רע, קצת בדיכאון אני הייתי אחרי

המקרה" (עמוד 14 שורה 17).

יש להעניק משקל עונשי לעמדתה: "...בן אדם כזה צריך ללמד לקח הוא צריך לקבל עונש על מה שהוא עשה...זה לא סחורה של מישו שבא לו מתי שהוא רוצה יחבק אותי, אני לא איזה תפוח אדמה, אני אישה נשואה..." (עמוד 14 שורה 31 והלאה). אכן, הענישה חייבת להבהיר לנאשם ושכמותו, כי אישה אינה "סחורה" שאתה נוגע בה כל אימת שחפצה נפשך.

אזכיר את לשונו של סעיף 355 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, הרלוונטי למקרה, המנחה את בית-המשפט לגזור עונש שלא יפחת "**מרבע**" העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו".

אני שוקל את גילו המבוגר של הנאשם, את מצבו המשפחתי, את העובדה שכל חייו תרם למדינה כשוטר.

עוד שקלתי לזכותו את עבר הפלילי הנקי.

למדתי מתוך הערכת המסוכנות אודות נסיבות חייו, למדתי כי שירת בצבא כלוחם בסיירת שקד, השתתף במלחמות ישראל, הוא בעל משפחה (אפנה לעדותה של זוגתו - עמוד 21 לפרוטוקול) עבד לפרנסתו ואת טענתו כי עבר התקף לב.

לבסוף אציין, כי הנאשם נשלח לשם קבלת חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות ונמצא כשיר לבצע עבודות שירות.

ד. הערכת המסוכנות:

המרכז להערכת מסוכנות מסר את חוות דעתו מאת עו"ס קלינית גיא אסנת, שלפיה קיימת בעניינו של הנאשם מסוכנות ברמה נמוכה-בינונית להישנות עבריינות מינית.

הנאשם מסר חוות דעת נוגדת, מאת ד"ר נמרוד שני מ"התחלה חדש", שלפיה הערכת המסוכנות המינית של הנאשם היא נמוכה.

הערכת המסוכנות מבקשת לנבא מהי ההסתברות שהנאשם יחזור לסורו ויבצע מעשים עברייניים, מיניים, נוספים. היא מתבססת על מספר גורמים קבועים ומשתנים המשתקללים יחד ועל הערכה קלינית של הבודק.

שני המומחים העידו במשפט, כל אחד הסביר ונימק את מסקנותיו.

שני הצדדים הסכימו כי כל מומחה ניחן במקצועיות, בניסיון ובהשכלה הנדרשים למסור את חוות דעתו (עמוד 28 שורה 18 - עמדת ב"כ הנאשם - עמוד 29 שורה 32 עמדת המאשימה).

המאשימה הצהירה: "הערכת המסוכנות אמורה להיות הבסיס לפיקוח ככל שיהיה בהמשך ולא תשמש בסיס לטיעון לעונש" (עמוד 19 שורה 15 והלאה) וכן: "עמדתנו היא שהערכת המסוכנות שכמובן בית-המשפט יכול להתייחס אליה בגדר הדין, זה לא השלב לטעמנו להכריע בין ההערכות המסוכנות השונות, שזה דיון שהוא בשלב מאוחר יותר" (עמוד 31 שורה 31 והלאה).

למען הסר ספק, הערכת מסוכנות הינה חלק משיקוליו הרלוונטיים של בית-המשפט במסגרת גזר-הדין וכך גם במקרה זה.

סעיף 1 לחוק ההגנה על הציבור מפני עברייני מין התשס"ו - 2006 קובע שמטרת החוק היא להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין על-ידי ביצוע הערכות מסוכנות לגבי עברייני מין "**בשלבם השונים של ההליך המשפטי**". סעיף 6 (א) (1) (א) מורה לבית המשפט שלא להחליט בעניין גזר דינו של נאשם, למעט עונש מאסר בפועל, אלא לאחר קבלת הערכת מסוכנות עדכנית.

אכן, הערכת המסוכנות בדן בהחלט רלוונטית לעניין העונש. על כן, לא ברורה עמדת המאשימה שלפיה, לכאורה, אין רלוונטיות של ממש להערכת המסוכנות ככל שהיא נוגעת לטיעון לעונש ולגזר הדין. כך הם פני הדברים בעניין שבשגרה בבית-המשפט כאשר המאשימה בהחלט מתייחסת בטיעוניה לעונש לנתונים מתוך הערכת המסוכנות.

עיינתי בשתי חוות הדעת ובחנתי את עדויות המומחים, ובאתי למסקנה כי נוכח זירת המחלוקת המצומצמת במסקנות שניהם, אין כל משמעות בעלת משקל, במקרה העומד בפניי, להכרעה בין שתי העמדות, בשלב זה של גזירת העונש.

מומחה הנאשם הגדיר את זירת המחלוקת בהערכה מספרית: מסוכנות נמוכה משמעה הסתברות שבין 4% - 8% להישנות עבריינות מינית ואילו מסוכנות נמוכה-בינונית משמעה הסתברות שבין 9% - 12% להישנות עבריינות מינית (עמוד 29 שורה 7 והלאה).

על כן, לצורך גזירת העונש, בנסיבות תיק זה, איני סבור שיש לכך משקל המכריע את הכף.

אחרי הכל, יש לזכור, כי מדובר ב"**הערכת**" מסוכנות, וכשמה כן היא - אין מדובר בנתונים ומסקנות מוחלטים.

במקרה המסקנה הסופית אינה בעלת חשיבות גבוהה, אלא שיש להידרש ל**נתונים העובדתיים** השונים שהובאו על-ידי שני המומחים.

בהערת אגב, ומבלי שהדבר יתפרש חלילה כביקורת, ומאחר ושני המומחים העידו בפניי, אציין, כי ניכר היה שמומחית המרכז להערכת מסוכנות הפעילה את שיקול דעתה המקצועי תוך הענקת משקל רב להערכתה המקצועית **הסובייקטיבית** ולבחינה הקלינית, ואילו מומחה הנאשם הפעיל את שיקול דעתו תוך הענקת משקל רב ל**נתונים האובייקטיביים**.

מכל מקום, שתי השיטות סבירות, מתקבלות, ולכל אחת מהן חסרונות ויתרונות.

יחד עם זאת, התברר, כי המרכז להערכת מסוכנות אינו פועל לפי שיטה מובנית, אובייקטיבית ואחידה להערכת מסוכנות, אלא בשיטה המעניקה מקום נרחב להערכה סובייקטיבית.

המומחית העידה: "זה לא עובד עם ניקוד" (עמוד 23 שורה 4). היא העידה שהיא נוהגת לערוך שקלול של מספר גורמים, אך אין מדובר בשקלול סדור ומובנה הניתן להצגה ביקורתית, ונראה כי בסופו של דבר "הערכה קלינית" היא הגורם המכריע את הכף (עמוד 23 שורה 8).

עוד הסתבר, כי אין בנמצא נוהל סדור שמעגן את שיטת העבודה, אלא מדובר בתורה שבעל-פה (עמוד 24 שורה 8 והלאה). וכן העידה: "ש: יש טופס שמנחים אתכם איך לפעול? ת: יש איזה פורמט.." (עמוד 27 שורה 3).

מנגד, מומחה הנאשם העיד כי נוהל סדור שכזה המבוסס על שיטה אובייקטיבית נוהג בחו"ל והוא אימץ אותו לעבודתו בישראל (עמוד 29 שורה 11 והלאה).

בנוסף, התברר, כי מלבד ביקורת של היועצת המשפטית, שהיא גם קרימינולוגית קלינית (שלא מצא ביטוי במסמך ההערכה עצמו), אין הליך סדור של ביקורת מקצועית על אותה הערכת מסוכנות, שמוגשת לבית המשפט. וכך העידה: "ש: האם יש כלי אובייקטיבי, מחקרי, אקטוארי בישראל שלפיו פועלים ומוסרים הערכת מסוכנות, אני משיבה שלא. ש: זה מתבסס על הרבה הערכה סובייקטיבית? ת: לא. משום שהפרמטרים הסטטיים, אני מוסיפה בהם. זה נבדק סטטיסטית, אבל לא בישראל...ש: מאיפה את לומדת שדווקא נתונים אלה מלמדים על מסוכנות? ת: זה מגיע מתוך הניסיון הקליני שלנו...ש: הרושם המתקבל הוא עניין סובייקטיבי. ת: זה לא מדע מדויק, זה כמו פסיכולוג שעושה אבחנה...זה נכון זה לא מדע מדויק" (עמוד 25 שורה 8 והלאה).

לטעמי, ראוי היה אילו הערכת המסוכנות הייתה מתבססת על ניתוח סדור, מובנה ואחיד (כגון אלו המצויים ב - static-99r-tally sheet) שבמסגרתו מאתרים את כלל הנתונים הרלוונטיים, שתוקפו מחקרית, כגורמים מעלי או מפחיתי סיכון, הם מקבלים ניקוד יחסי במשוואה בהתאם למשקלם, ובסופו של תהליך מתבצעת סכימה ואיתור של רמת

מסוכנות המוצאת ביטוייה בהערכה הסתברותית באחוזים. עוד ראוי היה אילו היה קיים נוהל מובנה המעגן את שיטת העבודה באופן שיתרום לאחידות ולוודאות של הערכות המסוכנות הנמסרות לבית-המשפט.

מומחה הנאשם ציין בעניין זה, כי מחקרים מצאו ש"הערכה אקטוארית מסוגלת לנבא סדר גודל של כ - 70% ואילו הערכה קלינית מובנית מסוגלת לנבא רק 45%. המשמעות מבחינה סטטיסטית, אם אני לוקח מטבע וזורק אותו...הערכות מסוכנות קליניות מובנות נותנות פחות מ - 50 אחוז..."(עמוד 28 שורה 15 והלאה).

בהחלט סביר בעיני שיש להעניק משקל להערכות השמות את הדגש על ממצאים אקטואריים, תקפים מחקרית, שהרי בתי-המשפט השונים עושים שימוש בהערכות המסוכנות כבסיס לגזר-דין ולצווים שונים המגבילים את חירותם וזכויותיהם של אותם מורשעים.

לצורך גזר-דין זה, אציין מספר נתונים שהובאו בהערכות המסוכנות, שיכולים להילקח בחשבון בשקלול רמת הענישה ביחס לנאשם, בהיות סבירים, הגיוניים, ובהתאם לפסיקה רבת שנים של בתי-המשפט השונים:

קיומם של עיוותי חשיבה (מומחית המאשימה בעמוד 24 שורה 32 גם נוכח הסתייגות מומחה הנאשם - עמוד 30 שורה 7 והלאה), העדר תובנה ומודעות לקיומה של בעיה (גם נוכח הסתייגותו של מומחה הנאשם - עמוד 15), מחזיק בעמדות שליליות כלפי המתלוננת (גם תוך הבנה כי הוא עדיין רואה את עצמו חף מפשע), בעל נטייה למניפולטיביות ולתחכום (עניין שבהחלט מתיישב עם ניהול ההגנה תוך הצגת אליבי כוזב), מעשה מגונה במקום ציבורי, קורבן זר יחסית, העובדה כי הוא חי בתוך מעגלי תמיכה משפחתיים, את גילו המבוגר (גם נוכח הסתייגות מומחית המאשימה שביצע את העבירות בהיותו שייך לקבוצת גיל זו - עמוד 22 שורה 17 והלאה) ואת השלילה המוחלטת הטוטאלית העתידית, חסרת המשמעות: "אם תשאל אותי אם יקרה פעם נוספת, חד משמעית לא, אני תופס מרחק...".

ה. מסקנה:

מסקנתי מתוך כל האמור לעיל, היא כי שיש לקבל את עמדת המאשימה בעתירתה לעונש, כלומר להשית על הנאשם ענישה של מאסר בפועל ממש ולא להסתפק בענישה הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הנאשם ביצע שתי עבירות מיניות חמורות, כלפי אותה מתלוננת, בשני מועדים שונים.

הוא לא נרתע מתגובתה הדוחה אותו, שב על המעשה למחרת.

העבירות הן מן הרף הבינוני.

הוא ניהל משפט ואילץ את המתלוננת להעיד.

הוא נעדר תובנה למעשיו.

אין בפני תסקיר המלמד על עלייה על דרך שיקומית ולמרות גילו המבוגר ועברו הנקי, הטלת ענישה בדרך של מאסר בפועל דווקא תשיב לו כגמולו, תרתיע את היחיד ואת הרבים, תעביר מסר מחמיר בכל הקשור לעבריינות מין.

ו. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל. לשם כך, יתייצב הנאשם בתאריך 19.2.19 בשעה 10:00 בבית הסוהר "הדרים", כשהוא מצויד בתעודת זהות ובעותק מגזר דין זה.

ב. 6 חודשי מאסר שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יבצע בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת מין.

ג. פיצוי למתלוננת עדת תביעה 3, בסך 20,000 ₪, אשר ישולם לא יאוחר מתאריך 3.3.19.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

התיק סגור.

ניתן היום, י"ח שבט תשע"ט, 24 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.